

spokojuje se pouhým provedením důvodů odvolání a neposkytuje odpůrci volnosti, podati odvod, vyplývá zřejmě jednak z jeho doslovu od §§ů 285, 294 tr. ř. odchýlného, jednak z předpisu §u 472 druhého odstavce, jenž ukládá pro přednes zpravodajův toliko vytknutí podstatných částí spisu odvolacího, nezmiňuje se vůbec o odvodu. Poukázati jest i na okolnost, že ani § 473 tr. ř. neobsahuje předpisu obdobného třetí větě posl. odst. §u 287 tr. ř. Jelikož i předpisy §§ů 472 a 473 tr. ř. platí již podle nejuzšího výkladu čtvrtého odst. §u 28 tiskové novely zcela nepochybně i pro odvolací líčení před sborovým soudem druhé stolice, sluší z toho odvozovati, že ani proti odvolání z rozsudku o přestupku podle §u 6 novely není přípustno podati odvod. A není-li přípustným odvod, nelze ani na odvolací řízení, byť i rozsudek první stolice vynešen byl sborovým soudem první stolice, vztahovati předpis §§ů 285, 294 tr. ř. o podání zmateční stížnosti ve dvojím vyhotovení, protože předpis ten má význam jen potud, že jím má býti usnadněno podání odvodu, a odpadá ovšem v řízení, kde odvodu není. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury podle §u 33 tr. ř. vyhověti a podle §u 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2482.

Pojem »svěřené věci« ve smyslu čl. XV. zákona o nemocenském pojištění dělníků ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n. jest opodstatněn jen tehdy, měl-li zaměstnavatel v době té které výplaty mzdy nebo služného více peněz v rukou nebo po ruce, než jím bylo vyplaceno zaměstnancům na ryzí mzdě; pouhá s r á ž k a (účetní) nestačí.

(Plenární rozhodnutí ze dne 21. září 1926, č. pres. 1462/25.)

Praxe Nejvyššího soudu není jednotna v otázce v právní větě naznačené. V rozhodnutí ze dne 5. října 1925, Zm I 59/25 bylo vysloveno, že již tím, že zaměstnavatel vyplácel svým zaměstnancům mzdu o nemocenský příspěvek zmenšenou, si dotyčné částky ze mzdy srazil (účetně) a, že jde o zpronevěru, neodvedl-li je nemocenské pokladně. V rozhodnutí ze dne 9. listopadu 1925, Zm II 61/25 byl vysloven názor, že pojem »svěřené věci« jest opodstatněn jen tehdy, měl-li zaměstnavatel v době té které výplaty mzdy více peněz v rukou nebo po ruce, než jím bylo zaměstnancům vyplaceno na ryzí mzdě. Tato sporná otázka byla k návrhu evidenční kanceláře předložena presidiem Nejvyššího soudu plenárnímu senátu a ten ji zodpověděl právní větou shora uvedenou.

D ů v o d y:

Článkem XV. zákona ze dne 15. května 1919, čís. sb. zákonů a nař. 268, jímž změněny byly v různých bodech předpisy zákona ze dne 30. března 1888, čís. ř. zák. 33 o nemocenském pojištění dělníků, byl připojen k §u 36 tohoto zákona nový odstavec třetí tohoto znění: »Příspěvky, jež zaměstnavatel srazil zaměstnancům ze mzdy neb služného,

jsou statkem zaměstnavateli svěřeným.« Aby smysl a účel, který zákonodárce novým tímto ustanovením sledoval, správně byl postřehnut, nutno si uvědomiti příčiny, jež zavdaly podnět k tomuto doplňku, a zabývati se proto dějinným vývojem novely k zákonu o nemocenském pojištění dělníků:

V roce 1883 dne 15. března byl vydán zákon čís. ř. zák. 39, jímž upraveno bylo nemocenské pojištění živnostenských pomocníků; podle ustanovení §u 121 al. 2 a 6 tohoto zákona — pokud se týče 3 a 9 ve znění zákona ze dne 5. února 1907, čís. 26 ř. zák. — je taková pomocná síla povinna, ze své mzdy společenstevní nemocenské pokladně zaplatiti příspěvky, a je pomocník oprávněn, příspěvky tyto zapraviti sám a bezprostředně pokladně; živnostenský pomocník je tedy vůči pokladně přímým dlužníkem příspěvků na něj připadajících. Dle odstavce 6 (po případě 9) téhož §u 121 ukládá se dále majiteli živnosti povinnost, statutární příspěvky pomocníků, stávající se splatnými po dobu trvání práce u něho, pokud se nezapravují pomocníkem samým přímo pokladně, na účet mzdy pomocníkovy odváděti pokladně. Z ustanovení těchto vyplývá, že zaměstnavatelem na úhradu příspěvků ze mzdy pomocníkům za jejich souhlasu zadržené částky tvoří statek zaměstnavateli k určitému účelu svěřený, a že zaměstnavatel, pokud jich pokladně řádně neodvede, nýbrž k jiným účelům pro sebe spotřebuje, je za sebou zadrží nebo si přivlastní, dopouští se zpronevěry ve smyslu §u 183 po případě 461 tr. zák. V tomto smyslu rozhodl poprvé Nejvyšší soudní dvůr ve Vídni rozhodnutím ze dne 23. prosince 1892, čís. 13.469 (vid. úř. sbírka č. 1624). Skoro současně bylo se tomuto nejvyššímu soudnímu dvoru zabývati i zásadním řešením otázky, zda jsou též příspěvky stržené zaměstnavatelem dělníku, podléhajícímu pojištění u okresní nemocenské pokladny podle zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. statkem svěřeným, a vyšlo skoro rovnoběžně s oním rozhodnutím rozhodnutí vídeňského zrušovacího soudu ze dne 4. března 1893, čís. 451, pod číslem 1625 ve sbírce úřední uveřejněné, jímž zpronevěra v případech takových byla odmítnuta. Rozhodnutí toto opírá se v podstatě o tyto úvahy: Podle §u 33 zákona o okresních nemocenských pokladnách — zákon čís. 33/1888 — náleží zaměstnavateli povinnost, celé příspěvky za osoby pojištění podrobené a u nich zaměstnané zapraviti pokladně; následkem toho jest jedině zaměstnavateli dlužníkem pokladny, v §u 36 cit. zákona jest ovšem stanoveno postižní právo pro zaměstnavatele potud, že si může ze mzdy dělníkovy strhnouti takto zapravené dávky vyjma částky, jež nésti jest zaměstnavateli z vlastních prostředků; avšak toto postižní právo nemění ničeho na zásadním ustanovení zákona, že dlužníkem vůči pojišťovně zůstává ohledně celého příspěvku podle §u 33 vždy a jedině zaměstnavatel; dělník sám není v tomto směru k pokladně v nižádném právním poměru; Strhl-li zaměstnavatel dělníku ze mzdy částky na nemocenské pojištění, aniž příspěvky sám (zaměstnavatel) zapravil, počíná si bezprávně vůči nemocenské pokladně, avšak o svěřených a v důsledcích toho i o zpronevěřených penězích tu nemůže býti řeči, ježto od dělníků nevybral peníze, které

tito dělníci pokladně dluhují, a které proto též jemu dělníky odevzdány nebyly a býti nemohly, aby je pokladně odváděl.

Toto stanovisko zachovávala důsledně judikatura, jak na příklad lze seznati i z rozhodnutí uveřejněných v úřední sbírce vídeňské čís. 1646, 3636, 3756, 4230 a v časopise Löfflerově »Österr. Strafrecht« č. 517 a je zjevno, že touto protichůdnou, avšak s hlediska civilně jakož i trestně právního s ohledem na různost shora uvedených předpisů zákonných v příčině osoby dlužníkovy zcela odůvodněnou praxí okresní nemocenské pokladny vůči pokladnám společenstevním byly v nevýhodě, postrádající oné pro přesné a včasné odvádění příspěvků zaměstnavatelem zajisté důležité sankce trestnosti podle §u 183 (461) tr. zák., jaká s ohledem na znění §u 121 živnost. řádu při nemocenských pokladnách společenstevních byla samozřejmostí. Takový byl stav věci a soudní praxe v roce 1919, když zákonný sbor Republiky Československé přikročil k novelisaci zákona o okresních nemocenských pokladnách a proto byla čl. XV. zákona ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n., aby byla odstraněna ona nesrovnalost, stanovena fikce, že »příspěvky k okresním nemocenským pokladnám, jež zaměstnavatel srazil zaměstnancům ze mzdy nebo služného, jsou statkem zaměstnavateli svěřeným«. Z celé genese tohoto zákona je patrné, že příčinou pro kodifikaci článku XV. mohlo býti a bylo jedině, odstraniti tuto v judikatuře se objevující různost a postavití okresní nemocenské pokladny na roveň pokladnám společenstevním potud, že příspěvky sražené zaměstnavatelem zaměstnanci ze mzdy měly býti považovány za svěřený statek — ačkoli v základě jinak nezměněných předpisů §§ 33 a 36 cit. zák. i nadále pouze zaměstnavatel byl dlužníkem pokladny, čímž bylo umožněno, stíhati nepoctivého zaměstnavatele pro zpronevěru podle všeobecného zákona trestního a takto i nemocenským pokladnám okresním poskytnouti onu žádoucí zvýšenou ochranu pro pravidelný a bezpečný příliv nemocenských příspěvků, jaké se pokladny živnostenské ode dávna již těšily. Naproti tomu není podle celého vývoje praxe i zákonodárství ani té nejmenší opory pro náhled, že by zákonodárce předpisem čl. XV. byl sledoval účinky přesahující naznačený účel a, že by se mu obzvláště snad bylo jednalo o to, stanoviti zákonnou fikci toho rozsahu, že by již h o l é — ú č e t n í — srážce příspěvků, učiněné zaměstnavatelem nemajícím v okamžiku srážky v detenci ani jinak k dispozici příslušnou protihodnotu — statek, jenž by mohl býti pokládán za svěřený — podložen měl býti význam s r á ž k y e f e k t i v n í; jinými slovy, že zákonem fingováno býti mělo nejen svěřený statek — roz. »tu jsoucího«, — ačkoliv tu vlastně podle zákonné úpravy přímého obligatorního poměru mezi zaměstnavatelem a pokladnou o svěřený nejde, nýbrž že by kromě toho zákonodárcem pro případy, kde zaměstnavatel v době srážky příslušný peněz vůbec neměl, fingována býti měla i pro skutkovou podstatu zpronevěry vyhledávaná jsoucnost statku ve skutečnosti neexistujícího.

K takovému z rámce právního nazírání na pojem »svěřený určitý statek« zcela vybočujícímu opatření nebylo příčiny podle dosavadních zkušeností judikatury, neboť jak zejména lze souditi z obsahu rozhodnutí Nejvyšší soudní stolice do roku 1919 uveřejněných, nestala

se do té doby otázka tato aktuální; dotýkají se jí pouze dvě rozhodnutí a to: Kr I 289/13 ze dne 14. listopadu 1913 (öst. Zeitschrift für Strafrecht V. č. 517), kde vynesena byla osvobozující výrok, ježto zaměstnavatel k výplatě mzdy potřebné peníze si musel vypůjčiti, takže na nemocenské příspěvky sražené částky si přivlastniti nemohl, poněvadž v jejich držbě nebyl, a státním zastupitelstvím zmáteční stížnost podána nebyla, takže se stal již výrok soudu první stolice pravoplatným; a pak zmiňuje se o této otázce takřka mimochodem ještě rozhodnutí nejvyššího soudního dvoru vídeňského ze dne 23. ledna 1915, Kr I 584/14 (úř. sb. 4230), poukazujíc k tomu, že přednes zmáteční stížnosti, jakoby pachatel vůbec nebyl disponoval s penězi srážkám odpovídajícími, odporuje opačným zjištěním rozsudkovým, a že ostatně takové tvrzení nelze vůbec v soulad uvést se skutečností, že stěžovatel po dobu osmi let, po kterou se zpronevěry daly, vynaložil ku provozování svého obchodu a k vydržování domácnosti mnohem vyšší částky, než činí částky zpronevěřené. Že by však takový způsob hájení se obžalovaných se byl již v dřívějších letech před novelisací zákona o nemocenském pojištění stal typickým; že by snad následkem toho bylo došlo k nápadnému počtu výroků osvobozujících, i nejvyšším soudem potvrzených, a že by následkem takového zjevu se byla vyskytla nutnost nápravy rozšířením fikce svěřeni i na případy pouhé účetní srážky příspěvků, seznati nelze. Ani důvodová zpráva k zákonu ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n., ani těsnopisecké zprávy o schůzích národního shromáždění neposkytují opory pro takový širší výklad ustanovení článku XV. a je zajisté nejpádnejším důvodem pro přímou nemožnost takového výkladu úvaha, že přece po novelisaci zákona o okresních nemocenských pokladnách zákonem ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n. i nadále zůstala nedotčena a platná ustanovení §u 121 živnostenského řádu o nemocenských pokladnách společenstevních skoro po celá dvě léta — viz čl. I. §u 58 odst. druhý a čl. IV. zákona ze dne 22. prosince 1920, čís. 689 sb. z. a n., jimiž teprve zrušena byla, takže by případným stanovením fikce svěřeni pouhou srážkou účetní, vlastně místo, aby dosavadní nestejnost mezi oběma druhy nemocenských pokladen novelisací, jak to přece bylo tendencí zákona, byla odstraněna, zákonem samým stvořena byla nová nesrovnalost a to nyní zase na úkor společenstevních pokladen, ježto by podle takové širší fikce ovšem pro okresní nemocenské pokladny byly platily příspěvky za svěřené již od okamžiku srážky účetní, pro veškeré ostatní pokladny, na něž se vztahovala ustanovení §u 121 živnostenského řádu, podle pravidelného výkladu pojmu svěřeni však pouze potud, pokud příslušné částky v okamžiku srážky skutečně v moci zaměstnavatelově byly; nelze přece zákonodárci imputovati, že by do této praxe místo jednotnosti byl vnášel novelisací zákona nový zmatek.

Avšak i doslov zákona svědčí proti takovému širšímu výkladu; článek XV. mluví o »statku« svěřeném; výraz »statek« jasně poukazuje k tomu, že zákon měl na mysli srážky »efektivně«, nikoli jen »účetně« provedené; i podle obecné mluvy spojuje se přece s výrazem »statek« vždy přestava určitého, tu jsoucího předmětu a nikoli jakéhosi

imaginérního útvaru, zračícího se v případě, o nějž tu jde, prý v »účetní« srážce. Bylo-li by bývalo v intenci zákona, stanoviti takovou fikci širší, zajisté zcela neobvyklou, muselo by to v zákoně dojíti jasného, pro laika jakož i právníka srozumitelného výrazu, neboť nelze tu přece přehlédnouti, že by taková fikce nastavšího svěřeni okamžikem ústně sdělené neb účetně, nikoli však fakticky provedené srážky nejen se přičila obvyklému laickému vnímání pojmu »svěřeni určitého statku«, nýbrž i vybočovala z celého systému trestního práva o podstatě svěřeni a zpronevěření; předpokládáť se v tomto směru, aby tu byla určité věci, jež přímo nebo prohlášením (§ 428 obč. zák.) předána byla někomu za tím účelem, aby ji v určitou dobu zase vrátil aneb s ní jiným, svěřitelem určeným způsobem nakládal. Měl-li v případě, o nějž tu jde, zaměstnavatel v době výplaty po ruce hotové prostředky, vystačující pouze k částečnému neb úplnému zapravení čistě m z d y, nikoli i ku krytí nemocenských příspěvků, nemůže mu nikým býti nic svěřeno, protože tu není statku ku svěřeni nevyhnutelně potřebného, a zaměstnavatel ničeho zpronevěřiti, poněvadž mu ničeho svěřeno nebylo a býti nemohlo. Prohlašuje-li zaměstnavatel přes to při výplatě mzdy vůči svému zaměstnanci, že mu srazil nemocenský příspěvek; provádí-li případně takové srážky účetnický ve svých knihách neb záznamech — pokud takových vůbec má — jsou úkony takové s právníckého hlediska pro vznik poměru svěřeni bezvýznamny, neboť pro nedostatek vhodného předmětu nemohla jimi nikdy nahrazena býti pro zpronevěru podle trestního zákona nezbytná náležitost odevzdání určité věci do uschování osoby jiné. Nabude-li zaměstnavatel dodatečně prostředků ku hrazení nemocenských příspěvků dostatečných, stihá ho přirozeně o b l i g a t o r n í povinnost, závazku svému dostáti, nikterak nemůže však tím oživit takřka samočinně závazek věcný, jak jej předpokládá skutková povaha zpronevěření podle §u 183 a 461 tr. zák.

Nesplnění tohoto o b l i g a t o r n í h o závazku však samo o sobě trestem ohroženo není; neboť jest našemu trestnímu zákonu cizí instituce, vymáhati obligatorní závazky na dlužníku uvězněním jeho z trestu. Stejně nelze ze zákona vyvozovati pro zaměstnavatele jakousi povinnost, aby z peněz dodatečně nabytých snad přede všemi jinými výdaji kteréhokoliv druhu v první řadě odváděl učiněné srážce odpovídající hotovost nemocenské pokladně nebo pro ni uschoval; neboť takového přednostního práva pokladny zákon nestanoví. Dle celého stavu věci jest zjevné, že by zákonodárce, kdyby se mu bylo jednalo o stanovení tak dalekosáhlé, ze systému dnešního trestního práva naprosto vybočující fikce, myšlenku takovou byl projevil způsobem každou pochybnost vylučujícím a obzvlášť i srozumitelným pro široký okruh dotčených osob — zaměstnavatelů — právě s ohledem na vážné jim hrozící následky. Nutno proto ustanovení článku XV. cit. zákona, tvořící v podstatě jistou obdobu ku dřívějšímu — zrušenému — druhému odstavci §u 183 tr. zák., podle něhož věci věřitelem zabavené a v uschování dlužníka ponechané bylo pokládati za statek jemu svěřený — vykládati v ten smysl, že se nemění ničeho na základním pojmu svěřeni, předpokládajícím, aby tu byl v rozhodné době v okamžiku, kdy se děje výplata mzdy (služ-

ného) a současně srážka na nemocenské příspěvky — fakticky statek — peníz — v detenci neb k dispozici osoby — zaměstnavatele — pro nějž má býti nadále statkem svěřeným; a že zákonem fingována býti měla vůle svěřitelova, že se statek, — peníz — nalézající se již v detenci zaměstnavatelově a příslušející vlastně jemu z titulu postižního práva v §u 36 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. o pojištění dělníků stanoveného, ponechává nadále v jeho detenci za tím účelem, aby s ním určitým způsobem naložil, totiž nemocenské pokladně jej řádně odvedl.

Bylo by ještě řešiti otázku, kdo jest oním svěřitelem, zda zaměstnanec, jemuž se nemocenský příspěvek ze mzdy sráží, nebo okresní nemocenská pokladna, pro niž je srážen. Řešení této otázky nemá sice významu pro rozhodnutí otázky, plenárnímu senátu k řešení předložené, má však velkou důležitost pro jiné otázky zpronevěry se týkající (na př. kompensace) a proto se jí plenární senát též zabýval. Zákon ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n. v článku XV. praví: »Příspěvky, jež zaměstnavatel srazil zaměstnancům ze mzdy neb služného, jsou statkem zaměstnavateli svěřeným.« Stanoví tu fikci svěřeni, nestanoví však, kdo jest fiktivním svěřitelem. Opory pro řešení této otázky neposkytují ani důvodová zpráva k zákonu ani tésnopisecký protokol, nezabývala se jí dosud ani judikatura ani nauka; dlužno jí řešiti z doslovu a účelu zákona, jak se podává z jednotlivých jeho ustanovení, cestou logických úvah. Pojem »svěřeni« nezbytně předpokládá určitý právní poměr mezi svěřitelem a osobou, které svěřitel předává věc v detenci za určitým účelem. Touto osobou jest v případě zpronevěry nemocenských příspěvků zcela nepochybně zaměstnavatel, kterému jsou podle fikce zákona ze mzdy sražené nemocenské příspěvky svěřeny, svěřitelem může býti buď zaměstnanec nebo pokladna.

Nemocenské pojištění dělníků pro případ nemoci jest obligatorní; všechny osoby v zákoně uvedené (§ 1 a násl. zák. čís. 33/1888 a čl. I. zák. čís. 268/19) jsou podrobeny pojištění a stávají se členy okresní nemocenské pokladny, v jejímž obvodu jsou zaměstnány, nejsou-li pojištěny u některé z ostatních pokladen v §u 11 zák. čís. 33/88 uvedených. Zaměstnanci (členové) mají nárok na nemocenskou podporu v rozsahu určeném v §§ech 6 a násl. zák. čís. 33/88 ve znění článku II. zák. čís. 268/19. Zaměstnavatel jest podle §u 33 zák. čís. 33/88 povinen zapravovati pokladně sám celé příspěvky, ať již použije postižního práva §u 36 čili nic, jest po případě povinen platiti příspěvky i za zaměstnance propuštěné nebo vystouplé (§ 31 zákona). Pokladna nemůže příspěvky ukládati (předpisovati) zaměstnancům ani od nich je požadovati (vymáhati), povinnost pokladně je zapravovati má jedině zaměstnavatel, odvádí je z vlastních prostředků a jest pouze oprávněn po vykonaném placení (§ 36 odst. 1) strhnouti si je (částečně) ze mzdy; nárok zaměstnanců na nemocenskou podporu nijak není závislým na tom, zapravil-li zaměstnavatel na ně připadající příspěvky čili nic, jeho prodlení nemůže zaměstnancům nijak škoditi. Mezi zaměstnancem (dělníkem) a pokladnou není ohledně nemocenských příspěvků vůbec žádného právního poměru, dělníci ničeho pokladně nedluhují, třebas za-

městnavatel jim strhl ze mzdy částky na nemocenské pojištění, aniž příspěvky sám zapravil, pokladna nemůže od nich ničeho požadovati ani vymáhati; není proto důvodu, proč by něco zaměstnavateli dávali, aby to pokladně odváděl: chybí tu účel svěření. Zaměstnavatel jest sám dlužníkem pokladny, což odpovídá účelu zákona, chrániti sociálně důležitý ústav nemocenských pokladen před ztrátami způsobenými bezvýsledným dobýváním nezaplacených příspěvků na nemajetných zaměstnancích. Proto podle zákona ručí pouze zaměstnavatel okresní nemocenské pokladně jako činitel hospodářsky zdatnější a dlužník k placení schopnější; okresní nemocenská pokladna jest věřitelem, zaměstnavatel dlužníkem, jest mezi nimi poměr, který před vydáním zákona z 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n. byl poměrem čistě obligačním; článek XV. tohoto zákona pak finguje, aby ručení zaměstnavatelovo bylo přiosťeno a postaveno pod trestní sankci, poměr »svěření« a to mezi pokladnou a zaměstnavatelem.

S hlediska čistě praktického bylo by ještě mimochodem podotknouti toto: Podle spisů došlých Nejvyššího soudu vyskytuje se ovšem v poslední době dosti často obhajoba obžalovaných pro zpronevěry shora vytčeného rázu stíhaných, že jim právě v okamžiku výplaty mzdy peníze došly až na částku pouze k zapravení ryzí mzdy vystačující; přes tento způsob hájení se obžalovaných nelze se však obávati, že by se nemocenským pokladnám nedostalo ochrany zamýšlené článkem XV. novely o nemocenském pojištění dělníků; vždy totiž bude na soudech nalézacích, aby správnost a udržitelnost takovýchto typických obhajob podrobily náležitému zkoumání a rozumnému hodnocení; nelzeť tu zajisté za všech okolností takovýmto exotickým omluvám dáti víry, není-li správnost a pravděpodobnost jejich podepřena spolehlivými důkazy — výtahy z knih o finančním stavu podniku atd.; a zajisté nelze též vážně za to míti, že by se obchodník, jsa v peněžitých nesnázích onoho rázu, po delší dobu udržoval; pokud by tu však šlo o jednání soustavné, směřující k poškození nemocenské pokladny systematickým zbavováním se všech hmotných prostředků právě v době pro úhradu nemocenských příspěvků rozhodné, pak nelze přehlédnouti, že by bylo lze, takovýmto rejdům učiniti přítrž i s hlediska jiných ustanovení trestního zákona — nestačí-li k tomu ustanovení §§ 183/461 — jako na příklad s hlediska §§ 197, 205 a) a 485 tr. zák., případně podle ustanovení zákona o maření exekuce.

Čís. 2483.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Pojem »sesměšňování« (§ 11 zákona) nevyžaduje, by výrok dal podnět k projevu opovržlivého smýšlení u posluchačů; stačí, že jest způsobilý dotknouti se obecné vážnosti presidentovy.

I vtíp a ironie, stejně jako satyra a karikatura, mohou tvořiti skutkovou podstatu trestného činu podle §u 11 zákona, je-li sesměšňování jimi projevené takového rázu, že se může dotknouti oné vážnosti.